

Ján Adamus

Je skutočný Kráľ

Pilát sa spýtal Ježiša: „Si židovský kráľ?“ Ježiš odpovedal: „Hovoríš to sám od seba, alebo ti to iní povedali o mne?“ Pilát odvetil: „Vari som ja Žid? Tvoj národ a veľkňazi mi ťa vydali. Čo si vykonal?“ Ježiš povedal: „Moje kráľovstvo nie je z tohto sveta. Keby moje kráľovstvo bolo z tohto sveta, moji služobníci by sa bili, aby som nebol vydaný Židom. Lenže moje kráľovstvo nie je stadiaľto.“ Pilát mu povedal: „Tak predsa si kráľ?“ Ježiš odpovedal: „Sám hovoríš, že som kráľ. Ja som sa na to narodil a na to som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo pravde. Každý, kto je z pravdy, počúva môj hlas.“

(Jn 19, 33b- 37)

Slovo kráľ má pre nás zvláštny význam. Človek dneška uznáva demokraciu, slobodu, voľnosť... Nechce, aby nad ním vládol jeden človek s absolútnou a neobmedzenou mocou. Kráľi, ktorí vo svete ostali, sú skôr reprezentačne osobnosti, ktoré už nemajú neobmedzenú moc, ale vlády a parlamenty im určujú pravidlá vládnutia.

Akým kráľom je Kristus? Zmeny, ktoré zasiahli pozemských kráľov, ktoré otriasli až do základov pozlátenej tróny korunovaných hláv, nemali žiadny vplyv na Krista Kráľa. Jeho kráľovstvo nie je pozemské, politické, ani mocenské, ale je to kráľovstvo nad ľudskými dušami, kráľovstvo spravodlivosti, lásky a pokoja. Kristus je vládcom, skrze ktorého dal Otec vesmíru zákon vývoja, je tvorivým Otcovým slovom a zábleskom jeho Božskej podstaty. Ako v ohnisku sa v ňom spája živá i neživá príroda, preto je schopný vládnuť vesmíru aj ľuďom, pretože Boh mu všetko podriadiť.

Kristus vstúpil do dejín ako človek, aby zhromaždil ľudstvo rozptýlené tragédiou hriechu do jedného spoločenstva, v ktorom pravý pastier – Boh, obnoví svoju vládu nad ľuďmi. Nevládne terorom, intrigami, ale silou pravdy a službou lásky. Jeho vláda nemá nič spoločné s politickou mocou, lebo je to stála ponuka k vstupu do nového spôsobu života, vytrvalá výzva k odvahe znova sa zrodiť, čo neznamená nič iné, ako stále sa znova učiť zomierať všetkému, čo púta človeka k sebecktvu, požívačnosti, zrade, nenávisti a násilii.

Najbezpečnejším znakom, že Kristus-Kráľ je mocný vládca sa javí, že vždy mal nepriateľov. Základnou pravdou jeho učenia je opustiť všetko a vykročiť za ním po namáhavej ceste až na kríž, ktorý bol na svete prvým aj posledným jeho trónom.

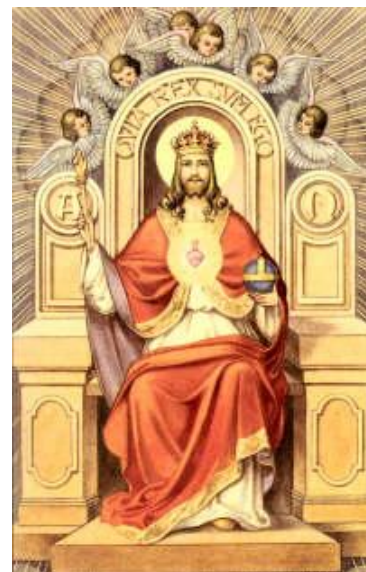
Keby bol Ježiš iba obyčajným židovským rabinom a jeho učenie zmesou židovských náuk, dávno by upadol do zabudnutia. Ale keďže jeho učenie je dodnes potierané, zosmiešňované, prenasledované, je dôkazom toho, že je naozajstný Kráľ, je znamením, ktorému budú odporovať.

Nebezpečnou chorobou v súčasnosti je rakovina. Zachvacuje najrozličnejšie orgány v ľudskom tele, ale nepočuť, že by niekto trpel rakovinou srdca. Ale ona existuje a rozožiera rodinný život, premieňa človeka na bezohľadného konzumenta rozkoší a robí z neho seba, ktorý znemožňuje srdcu, aby vyžarovalo oddanosť, vernosť a lásku.

Je náhoda, že človek čím viac získal vládu nad hmotou, stráca vládu nad sebou a tým prestáva byť človekom? Opojenie hmotou priviedlo človeka do situácie vodiča, ktorý v rýchlej jazde nezvládol automobil a ten ho zabije. Moderný človek vie riadiť kozmické koráby, ale nevie riadiť seba. Žije v presvedčení, že veda mu rozlúšti všetky životné situácie, ale nikdy nebolo toľko psychicky chorých a nervovo zrútených ľudí, ako je tomu dnes. Technický pokrok nám zaistil vyššiu životnú úroveň, ale zároveň všade na svete sa zvýšila kriminalita, a to najmä medzi mladými. Svedčí to o tom, že človek, ktorý striasol zo seba vládu Krista, dostal sa do otroctva síl, proti ktorým je bezmocný, ktoré ho nakoniec doženú do bezvýchodiskovej situácie, odkiaľ vedie jediná cesta – dobrovoľne rezignovať na život a zúfať si! Každý si preto musí vyvoliť buď život, hodný človeka, ktorý sa dáva riadiť duchom, alebo život, ktorý sa sebecktvom degeneruje na stále nižší stupeň.

Kristus musí kralovať, dokiaľ mu nebudú položení k nohám všetci jeho nepriatelia: sebecktvu, brutalita, násilie, pretváрка, zmyselnosť, chlipnosť... Ako posledného nepriateľa zničí smrť. Pre seba ju porazil, keď vstal z mŕtvych. Na konci časov zničí smrť pre všetkých ľudí, aby sa celé ľudstvo mohlo podrobiť jeho vláde. Zlí, aby boli odkázaní tam, kam proti Kristovmu učeniu celý život slepo smerovali – do večného zatratenia. Dobrí, aby boli odovzdaní Otcovi, ako drahocenný dar, pretože sa dobrovoľne oddali do služby Krista Kráľa, ktorému slúžiť znamená kralovať.

Dal by Pán, aby sme patrili aj my medzi vyvolených. Preto prosme Krista Kráľa, aby aby sme mu celým životom dôstojne a s láskou slúžili.

Kristus Kráľ

*Duša mi plače v zármutku,
zdvihni ma, Pane,
podľa svojich slov!
Odvráť odo mňa cestu lživú,
z milosti mi svoj zákon podaruj!
Vyvolil som si chodník pravdivý
a Tvoje právo dal som pred seba.
Svedectiev Tvojich držím sa,
ach, Hospodin môj,
nezahanbuj ma!
Pobežím cestou Tvojich príkazov,
akže mi srdcu ulaviš.*

*Nauč ma cestám svojich príkazov
a ja ich, Pane, zachovám.
Chápavým urob
ma pred Tvojim zákonom,
nauč ma
celým srdcom strážiť ho.
Poved ma cestou
Tvojich prikázani,
pretože zalúbilo sa mi v nich.
Ku svojim svedectvám
nakloň mi srdce,
nie k márnym ziskom na zemi.
Odvráť mi oči od márnosti,
na svojej ceste osviež ma.
Splň sľub svoj, daný sluhovi,
sľub daný všetkým,
ktorí sa Ťa boja!
A odvráť potupu,
ktorej sa hrozím,
veď Tvoje práva dobré sú.
Po Tvojich rozkazoch túžim,
spravodlivosťou svojou oživ ma!*

Takto ho poznám ja

Keď vošla do miestnosti, hneď vzbudila pozornosť. Boli sme zvyknutí na jej nákazlivý smiech a dobré vtipy. Toto však nebol vtip, bol to totálny úlet! Teda aspoň na prvý pohľad. Žena, ktorá kedysi mala nádherné vlasy, prišla totiž do práce s účesom, ktorý sa nedá pomenovať inak ako chlapčenský. Kým sme všetci v úžase očakávali odpoveď na otázku: „Čo to má znamenať?“, do miestností vstúpila ďalšia kolegyňa s rovnakým novým účesom... Obe sa pritom tvárili, akoby sa nič zvláštne nestalo. No posúďte sami: tie ženy boli vážené panie učiteľky po štyridsiatke a miestnosť, do ktorej vstúpili, bola zborovňa! Čo tým chceli povedať? Vzbudiť pohoršenie? Nie. Ich veľmi krátke vlasy vyjadrovali čosi iné - spolucítenie. Jednej z nich totiž diagnostikovali nádor na prsníku. O svoje krásne vlasy prišla, keď sa podrobila chemoterapii. Druhá, ktorá jej po celý čas bola veľkou oporou a aj v tejto situácii jej chcela vyjadriť čo najspovedčivejšiu spoluúčasť, sa dala ostrihať. Tento skutok bol jasne čitateľný: vyjadroval silné svedectvo o ich pevnom a krásnom priateľstve.

„Hovoríš to sám od seba alebo ti to iní povedali o mne?“ odpovedal Ježiš protitázkou Pilátovi, ktorý skúmal, či má pred sebou židovského kráľa. Naproti tomu Ježiš akoby zisťoval, či sa svedectvo o ňom dostalo až k „najsilnejšiemu“ tohto sveta, teda či „jeho ľudia“ odovzdali ďalej to, čo sami prijali a k čomu ich vlastným príkladom viedol. Veď neskôr Pilátovi vraví:

„Ja som sa na to narodil a na to som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo pravde.“ Pri týchto Ježišových slovách uvažujem nad otázkami:

„Má Ježiš vo mne svojho svedka?“, „Komu a ako osobne predstavujem a ponúkam slová pravdy?“ A keď takto premýšľam, spomínam si na slová pápeža Sv. Jána Pavla II., ktorý povedal:

„Dnešná mládež potrebuje ľudí, ktorí dokážu prehovoriť k ich srdciam, rozohriať ich, potešiť a nadchnúť pre ideály krásy, dobra a života.“

Evanjelium tejto nedele v nás má vzbudiť túžbu a potrebu vydávať svedectvo o pravde našej viery a toto svedectvo ďalej posilňovať a zveľaďovať. Sme to my, kto má „znovu urobiť evanjelium stredobodom života dnešného človeka“, aby ľudia pri pohľade na nás boli priam šokovaní naším priateľstvom s Ježišom. Nevieť, či si dostatočne uvedomujeme, že svojimi slovami, postojmi, svojím životom... každý z nás „píše“ vlastné svedectvo s názvom „Takto poznám Ježiša.“ O živote každého z nás má platiť: „Ja som sa na to narodil a na to som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo pravde.“

Svedectvo, že sme Kristovi priatelia, môžeme dať najavo najrôznejšími spôsobmi. Nech sú ľudia pri pohľade na nás šokovaní naším priateľstvom s Ježišom.

Jozef Kozák

Modlitba zasvätenia ľudského pokolenia Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu: Dnes na záver sv. omše pri účasti na nasledujúcej pobožnosti môžeme získať za obvyklých podmienok úplné odpustky.

Prvá adventná nedeľa: Na budúcu nedeľu - 29. novembra začíname adventné obdobie. V advente nevyzdobujeme oltáre kvetmi, ale ozdobou je adventný veniec.

Na budúcu nedeľu (29.11.) bude jesenná zbierka na charitu.

Sviatosť zmierenia v našej farnosti: Vianočná sv. spoveď bude v našej farnosti v sobotu 19. decembra dopoludnia.

Žrebovali aj apoštolí

A modlili sa: „Pane, ty poznáš srdcia všetkých ľudí; ukáž, ktorého z týchto dvoch si si vyvolil, aby zaujal miesto v tejto službe a apoštoláte, ktorým sa Judáš spreneveril...“ Potom im dali lósy a lós padol na Mateja. Pripočítali ho k jedenástim apoštolom (Sk 1, 24-26).

Vlastne išlo o konkurz. Kritériá boli jasné - kandidát musel spĺňať dve podmienky: osobne poznať Ježiša a jeho pozemský život a byť schopný svedčiť o jeho zmŕtvychvstání. Do ďalšieho kola postúpil Barsabáš a Matej. Kto párkrát sedel v komisii, ktorá musela vybrať z dvoch rovnako dobrých toho pravého, vie, aké je to ťažké. A vie, že aj majster tesár sa ľahko utne. Je múdre v úprimnej modlitbe zveriť voľbu Majstrovi. Nie je to alibizmus ani neschopnosť, je to prejav viery.

Pane,

všetci sa občas ocitáme v podobných chúlостivých situáciách. Raz je to voľba životného partnera alebo povolania, inokedy voľba zákonodarcov alebo tie každodenné križovatky, na ktorých sa márne rozhliadame po nejakom smerovníku. Nevidíme za roh, nevidíme dopredu, chceme plniť Božiu vôľu, ale nedokážeme ju rozpoznať. Pane, prosím, daj nám znamenie!

Marie Svatošová „Tykadlom viery“

Sväté omše v 34. týždni Cezročného obdobia - (B)

23.XI. pondelok

17:00 Za Ľ Ondreja a Máriu Makýšových a rodičov

24.XI. utorok

17:00 Za Ľ Petra Peška

25.XI. streda

17:00 Za Ľ Viliama a Katarínu, synov a vnuka

26.XI. štvrtok

17:00 Za Ľ Jozefa a Helenu Oravcových, dcéru, syna, a za Ža

27.XI. piatok

17:00 Za Ľ Vincenta a Katarínu Ochabových

28.XI. sobota

08:00 Za Ľ Vendelína Vanáka a rodičov

Skončilo sa cezročné obdobie (B)

Upratovanie kostola č.d. 354-387

29.XI. 1. Adventná nedeľa - C

08:00 Máriu Polakovičovú (1. mesiac)

Lektori: Blahová M., Vráblová M.

10:00 Za farníkov

Lektori: Kosnáčová T., Kordošová A.

14:00 Posvätný ruženec a litánie

Liturgický kalendár

23.XI. pondelok Sv. Klement I., pápež - **Esp**

24.XI. utorok Sv. Ondrej Duc Lak, kňaz a spol., mučeníci - **Sp.**

25.XI. streda Sv. Katarína Alexandrijská, panna a mučenica - **Esp.**

26.XI. štvrtok Sv. Konrád, biskup

27.XI. piatok Sv. Virgíl, biskup

28.XI. sobota Sv. Katarína Labouré

XV. Všetko jedno

Téma z Písma

„Učiteľ, vieme, že správne hovoríš a učíš a že nehľadiš na osobu, ale podľa pravdy učíš Božej ceste. Smieme platiť cisárovi daň, či nie?“ On však prehliadol ich lesť a povedal im: „Ukážte mi denár! Čí obraz je na ňom a nápis?“ Oni odpovedali: „Cisárov.“ Tu im povedal: „Dávajte teda, čo je cisárovo, cisárovi, a čo je Božie, Bohu.“ A nepodarilo sa im podchytiť ho v reči pred ľuďom...

(Lk 20, 21-26)

Variácia

Ak sa manželka opýta svojho muža - filozofa, pre ktorú jej vlastnosť ju má tak rád, zákonite jej odpovie otázkou: „Myslíš tým slovom ‚tak‘ intenzitu, množstvo, hĺbku alebo šírku?“ A to nie je jedno.

Ak pred fyzikom vyslovíme slovo svetlo, nebude ho chápať ako opak tmy, ale bude ho ponímať duálne. Svetlo je totiž častica i vlna, hmotnosť teda má i nemá. A to nie je jedno.

Ak pred ním vyslovíme slovo atóm, nepredstaví si ho ako najmenšiu časticu hmoty, ale ako vedeckú záhadu, pretože pri jeho rozbití vznikajú častice, ktoré majú v súčte väčšiu hmotnosť, ako mal pôvodný atóm. A to takisto nie je jedno.

Ak sa niekto opýta teológa, či verí v boha, najskôr mu príde na myseľ, či to slovo myslí pýtajúci sa s veľkým alebo malým písmenom „b“ a hneď potom mu naskočí otázka, čo si pýtajúci sa pod týmto pojmom predstavuje. A nakoniec - ak má na mysli Boha v kresťanskom význame - ktorú z troch Božských osôb tým mieni. To všetko nie je jedno.

A aby toho nebolo málo, pozrime sa ešte na logickú slučku z Ďalekého východu, ktorá hovorí, že nemôžeme porozumieť celej vete, ak nebudeme dobre rozumieť jednotlivým slovám. No tým nebudeme rozumieť, ak nám nebude jasný zmysel vety z nich zloženej.

A to tiež nie je jedno.

Čo nie je jedno učeným a múdrom ľuďom, to je jedno nám ostatným.

Ako často tú krátku vetu s troma slovami počúvame. „To je jedno.“ A ako často ju sami vyslovujeme.

Je predsa jedno, či muž a žena žijú spolu v manželstve alebo v konkubinate, len keď sa majú radi.

Je predsa jedno, či idú v nedelu do kostola alebo na výlet, veď pomodliť sa môžu všade.

Je predsa jedno, či svoje dieťa vychovávam vo viere alebo bez nej, len keď je pokrstené.

Je predsa jedno...

Spomínam si z času svojich lekárskejších štúdií na istého pacienta, ktorý navštívil prednášajúceho profesora a sťažoval sa na bolesti pečene. Pán profesor ho požiadal, aby mu radšej ukázal, kde ho to bolí. A pacient položil ukazovák pravej ruky do oblasti obličky.

„Vás bolí oblička, milý pane, nie pečeň.“ „To je predsa jedno, ako sa to nazýva,“ odpovedal pacient.

„Vidíte, študenti,“ povedal nám pán profesor, „ak vám bude jedno, čo od pacienta počujete, a nebudete rozlišovať, pustíte sa do vyšetrovania orgánu, ktorý je zdravý, a zanedbáte chorobu na inom mieste jeho tela. Nie je všetko jedno.“

Prosby

Pane, som tak často unavený a záležitosť, ktoré ma predtým znepokojovali, mi začínajú byť pomaly jedno.

- *Prosím ťa o múdrosť, v ktorej pochopím, že ide o zbytočnosť, ktoré mi mali byť jedno už kedysi.*

Pane, som duchovne lenivý, stačí mi z tvojho prameňa len málo, a je mi to jedno.

- *Prosím ťa o múdrosť, v ktorej rozlíšim slová „jedno“, „jediné“ a „jedinečné“.*

Pane, ty určite vieš, že niekedy stačí málo. Namiesto ohňa stačí iskra.

- *Prosím o tú iskru svetla, čo zapáli hoci len malý ohníček, a v jeho svite rozoznám „jedno“, ktoré zjednocuje, a „jedno“, ktoré vedie k ľahostajnosti.*

Pane, často hľadím na svet a hľadám poriadok vecí.

- *Pomôž mi, aby som pri pohľade na cisárovu mincu i ľudskú tvár vedel, že nie je jedno, komu patrí. Prvá patrí cisárovi a druhá tebe. Pane, nech tebe nie je jedno, o čo prosím...*

Max Kašparů „Zápisník potulného kazateľa“

Králi „hľadači“

Navykli sme si písať pred dátum svojho narodenia hviezdíčku, a možno netušíme, kde sa to vzalo. To Boh oslávil príchod svojho jediného Syna hviezdou. samozrejme, primerane veľkou, pretože to bol Boží Syn. Ale nenapísal ju na papier, ani do žiadneho dotazníka štatistického úradu. Napísal ju rovno na nebeskú oblohu!

V ten večer, keď sa objavila na oblohe po prvýkrát, mnohí sa asi divili, možno žasli. Pýtali sa jeden druhého, čo si o tom majú myslieť, ale potom šli pokojne spať. Len niekoľko mužov ďaleko na východe už spať nemohlo. Zvláštnu hviezdu vnímali ako nebeské znamenie, nedala im pokoj. A taký veľký bol ich nepokoj, že sa rozhodli preskúmať, čo tá hviezda znamená. Vďaka tomu sa nakoniec vydali stovky kilometrov nehostinnou krajinou, aby našli toho, o ktorom vypovedalo samo nebo.

Jedna staršia pieseň podčiarkuje ten paradox:

„Len múdri prišli ku Kráľovi, aby mu poctu vzdávali - len zlomok tých, ktorí mali ísť...“

I naše narodenie je veľkou udalosťou; keď nie pre nás, tak pre Boha určite.

Vojtěch Kodet OCarm PhD „Hľadám tvoju tvár Pane“

„Pán ťa chce mať na svojom Facebooku - tvoj „face“ je neopakovateľný, originálny. Tak, Mu potvrd priateľstvo, nech je na prvom mieste!“

„Zosnulý kardinál Ján Chryzostom Korec: „Boh nás má stále rád a používa i naše nešťastie, aby nás priviedol do kráľovstva svojej lásky.“

Jozef Hal'ko, biskup

VLASTNOU CESTOU

Istá dobrá matka urobila všetko preto, aby vychovala svojho syna, a keď zomrela, išla rovno do neba, lebo na zemi bola žiarivým príkladom. V nebi sa, samozrejme, stretla s mnohými ďalšími mamami.

Takmer nijaká z nich nebola spokojná s cestou, na ktorú sa vydali jej deti. Keď prešla okolo Božia Matka, všetky ju obdivovali: „Len ty môžeš byť skutočne spokojná: tvoj syn išiel dôsledne svojou cestou, ani len na chvíľu nezaváhal. Môžeš byť naozaj pyšná!“

„Máte pravdu,“ odpovedala Božia Matka, „no pôvodne som chcela, aby sa stal inžinierom.“

Nechajte ich ísť vlastnou cestou!

Bruno Ferrero „Nebo v našom dome“

Desatoro

5. prikázanie

Nezabiješ

(Ex 20, 13)

Vyrábať človeka ?

V našich časoch sa vynorili aj ďalšie veľmi vážne problémy, súvisiace s piatym príkazom Desatora. Človekovi bola zverená do opateru celá zem, ba celé stvorenie. Človek poznaním odkrýval ich možnosti a objavoval sily stvorenia. Človek sám nemôže nič stvoriť, môže len stvorené najviac ak nanovo usporadúvať a skladať. Ak to robí s úctou a s pokorou, slúži zámerom stvorenia a stáva sa pomocníkom a strážcom Božieho diela. Keď sa však človek chce pokladať sám za tvorcu a stvoriteľa, ohrozuje stvorenie i sám seba. Ukázalo sa to v tzv. genetickom inžinierstve. Genetická montáž sa ukázala ako veľký problém. Ak sa deje v úcte voči stvoreniu, môže to byť v istých hraniciach dobré. Ak sa však človek začne domnievať, že je nejaký poloboh, že môže zostrojovať nové svety a nové bytosti, ak sa nazdáva, že môže zostrojovať aj človeka, práve vtedy sa môže stať ničiteľom sveta. Mikrobiológovia sa pred rokmi zaviazali prerušiť isté výskumy, keď sa objavilo nebezpečenstvo vzniku takých vírusov či iných baktérií, ktoré by mohli zapleveliť zem a zničiť všetko živé, i človeka. To isté, ba vo zvýšenej miere sa týka aj niektorých pokusov priamo s človekom, so živými ľudskými zárodkami. Ozývajú sa hlasy: niektoré veci sú nedotknuteľné, a to sa musí stať základom každého ľudského konania, aj vedeckého výskumu. Človek ako taký nemôže byť predmetom nijakých montážnych plánov genofondu. Mohol by to byť začiatok zničenia človeka i sveta.

Redaktor Seewald položil v tejto súvislosti v knihe dialógov kardinálovi Josephovi Ratzingerovi otázku o tzv. biblickom „strome života“: „Ak už siahanie na plody zo stromu života bolo zločinom, ktorý prekročil hranicu dovoleného, potom podľa správy Biblie Stvoriteľ veľmi výrazne varuje pred ďalším, ešte väčším, ba vlastne absolútnym krokom - pred siahnutím na sám strom života - na strom poznania. Je tým jednoznačne vymedzená posledná hranica? Začína sa za ňou s absolútnou istotou

naše vlastné zničenie? Satan v Biblii hovorí: Budete ako Boh!“

Kardinál Ratzinger odpovedal. Veľké obrazy Písma ostanú nevyčerpatelne a nikdy nebudú celkom preskúmané. Obsahujú nové a nové rozmery...

Redaktor sa spýtal: „Netreba azda posolstvo tohto obrazu brať dnes vážnejšie ako kedkoľvek predtým?“

Kardinál Ratzinger odpovedal. Keď vidíme, ako dnes ľudia začínajú disponovať aj ľudským genetickým kódom, ako si v skutočnosti začínajú trhať zo stromu života a robiť zo seba pánov nad životom i smrťou, keď vidíme, ako si ľudia dovoľujú život surovo premontovávať, potom sa určite deje presne to, pred čím mal byť človek varovaný: prekračuje poslednú hranicu. Touto manipuláciou robí človek z iného človeka svoje stvorenie, ba svoj výrobok. Teraz už človek podľa niektorých nemá vzniknúť a narodiť sa z tajomstva lásky v manželstve, ale má vzniknúť priemyselne ako produkt, ako výrobok. Utvárajú ho technicky iní ľudia. Tým je človek zbavovaný dôstojnosti a olúpený o lesk vlastnej stvorenosti. Nevieme, čo sa v tejto oblasti všetko ešte môže stať, ale o jednom môžeme byť presvedčení: Boh sa postaví proti poslednému rúhaniu, proti tomuto rúhavému sebazničeniu človeka. Vystúpi proti ponižovaniu človeka pestovaním otrockých ľudí bez otca a bez matky. Jestvujú posledné hranice, ktoré sa nedajú prekročiť bez toho, že by sme sa nestali hubiteľmi samého stvorenia, že by sme nezašli oveľa ďalej, ako zašiel s negatívnymi následkami prvý tragický pád.

Keď skupina vedcov koncom roka 1999 prvý raz dešifrovala všetkých 24 chromozómov v človeku, pričom jeden z menších chromozómov je zásobníkom okolo 30 miliónov dedičných informácií, jedna zo zúčastnených odborníček povedala reportérovi: „No, poviem vám, bola to ‚pekelná‘ práca.“ Nevyslovila tým slovom výskumníčka vlastne celú pravdu.

Kardinál Ratzinger na túto otázku odpovedal: „Áno, žiaľ, môže to byť tak.“ S tým, o čom ste hovorili, sa naozaj vykrátilo na osudovú cestu. Začalo sa to akoby neškodne, žičlivo voči ľuďom. Lenže keď si rodičia nemôžu dieťa sami darovať, a v núdzi si ho dajú vyrobiť, tam sa už prekračuje prah i hranice. Namiesto úkonu lásky nastupuje technický úkon, ktorý sa robí pri umelom oplodnení. Čo sa pritom deje s tzv. nadbytočnými živými zárodkami, ktoré sa mohli rozvinúť na človeka? Ako nadbytočné produkty sa ničia, čiže zabijajú. Od tej chvíle nastupujú aj iné nevyhnutné problémy. Jestvujú deti, ktoré majú vo svojom životopise aj tri matky. Niektoré deti majú otcov mŕtvych mnoho rokov pred matkiným pôrodom – vyšli z mrazničiek. To je neprirodzené. Vyrobené deti budú rodičia pokladať za svoj majetok, za ktorý si zaplatili a na ktorý majú právny nárok. Môže vzniknúť vzbura proti rodičom ako majiteľom detí. A ani to nie je ešte všetko.

Genetickou montážou a manipuláciou sa objavujú následky, ktoré menia vzťah človeka k ľudskému bytiu vôbec. Čo sa stáva s nedotknuteľnou osobou človeka? Čo sa ešte okrem toho bude diať a k akej katastrofe to bude viesť, ešte nevieme. Ale vieme, že sa proti takémuto ovládnutiu ľudského bytia, proti manipulácii a voľnému disponovaniu s človekom musíme postaviť. Nechceme hatiť slobodu vedy, ani rozvoj techniky, ale musíme brániť dôstojnosť človeka a zvrchovanosť Boha. Lebo práve o to ide. Hranicu dovoleného a nedovoleného by mali vidieť všetci. Je neprekrývateľná.

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku